**Lelia Cincu, o lumină apusă a artei noastre lirice**

*(Grigore Constantinescu – 28 martie 2008)*

Poate nu mai sunt mulți acei iubitori ai operei care să-și aducă aminte de strălucitoarea voce a sopranei Lelia Cincu, cea care stârnea ovații din parte admiratorilor ei, în sala Operei bucureștene, până acum, trei decenii. Cine a urmărit jocul ei sensibil, plin de fină trăire, cine i-a auzit performanțele cântului în „Lakme", „Lucia di Lammermoor" sau „Traviata", nu poate rămâne indiferent la vestea că această artistă a dispărut de pe firmamentul amintirilor, cu câteva zile în urmă, într-o duminică însorită, ca și cum ar fi continuat să se afle sub lumina reflectoarelor.

Laureată a unor prestigioase competiții internaționale (printre acestea Primăvara la Praga și premiul I la Vervièrs), admirată în numeroase turnee artistice (Belgia, Italia, Cehoslovacia, Rusia, Franța China, Jugoslavia, Coreea, Germania, Bulgaria, Izrael, Austria), Lelia Cincu a realizat un mare număr de roluri extrem de diverse ca stil și factură, în compania colegilor săi din perioada anilor '60. Televiziunea, mai generoasă decât acum cu vedetele operei, transmitea spectacole integrale, având-o ca protagonistă (printre acestea o senzațională „Lucia"), în schimb Casa de Discuri Electrecord nu ne-a lăsat nici un document sonor, singura înregistrare a artistei fiind realizată la „Supraphon", într-un duet cu Octav Enigărescu din „Traviata".

Persoana micuță, cu figură surâzătoare de vârstnică actriță hollyudiană, care venea fără odihnă să vadă spectacole de operă, care discuta cu o competență binevoitor critică fiecare glas aflat în afirmare sau urmărea reușitele unora dintre tinerii ce urmăreau sfatul ei de profesoară, nu mai există. Succeselor din anii de glorie i-a urmat inevitabil perioada unei discrete retrageri, cu sentimente de regret și umilă renunțare, pe care nu le încearcă decât vedetele autentice, când simt că sunt uitate.

Și totuși, la acest ceas al despărțirii definitive, dacă mai răsună ceva din glasul ei de violină ale cărei supraacute se încălzeau la trăirea temperamentului arzător de slujitor al scenei lirice, să învăluim tristețea în duioasa imagine ce s-a stins, cea a unui nume pentru care afecțiunea și prețuirea nu ar fi trebuit să pălească, asemenea unei iluzii.